

רבי שמואל בר נחמני אמר: דבי רבי שמעון תנא שכך הוא ביאור הפסוק הזה:

בגדי השרד, הם בגדים שהיו גורדין חותכין אותן כאשר הם כברייתן, עשויים בגדים גמורים, מכליחה, כך היו מורידים אותם מכלי האריגה. והיו משרדין מהן כלום, מקצת אריג על כלי האריגה שלא נארג עמהם.

והויגן בה: מאי היא? מפני מה שיירו את אותו אריג מועט.

ריש לקיש אמר: אלו מעשה מחט. שיירוהו כדי לחברו לבגד באמצעות מעשה מחט. וכפי שתבאר עתה הגמרא.

מיתיבי לריש לקיש מהא דתניא: בגדי כהונה אין עושין אותן מעשה מחט אלא מעשה אורג. שנאמר [שמות כח] "מעשה ארג".

אמר אביי: לא נצרכה שצריך להוסיף להם מעשה מחט אלא לבית יד לשרוול שלהם.

כדתניא: בית יד של בגדי כהונה — נארגת בפני עצמה, ונדרכת עם הבגד על ידי תפירה במחט. ומגעת בית היד עד פיפת כף היד.

אמר רחבה אמר רב יהודה: שלש ארונות עשה בצלאל.

אמצעי של עץ גובהו תשעה טפחים.

פנימי של זהב — גובהו מבחוץ [כולל עובי תחתיתו שהוא טפח] שמונה. והיה ממלא את הארון האמצעי.

חיצון של זהב גובהו עשרה טפחים ומשהו.

מכניסים אותם בדוחק, אבל הבדים עצמם היו דקים מהטבעות, ואחרי הכנסתם הם נעו בתוכן בקלות.

תניא נמי הכי: בטבעת הארץ יהיו הכדים.

יכול לא יהיו זזין ממקומן — תלמוד לומר "והובא את כדיו בטבעת".

אי "והובא את כדיו" יכול יהיו נכנסין ויוצאין — תלמוד לומר "בטבעת הארץ יהיו הכדים".

הא כיצד?

מתפרקין ואין נשמטין.

אמר רבי חמא ברבי חנינא: מאי דכתיב בקרשי המשכן שהיו עשויים [שמות כו] "עצי שטים עמודים" — שעומדים הקרשים דרך גדילתן כשהם אילן, החלק הנמוך למטה והגבוה למעלה.

דבר אחר: "עמודים" — שמעמידין שמהדקים את צפויין מזהב אליהם.

דבר אחר: "עמודים". שמא תאמר אבד סברן תקוותם של הקרשים לאחר שנבנה המקדש, ובטל סכויין תוחלתם?

תלמוד לומר "עמודים" — שעומדין וקיימים לעולם ולעולמים.

ואמר רבי חמא בר חנינא: מאי דכתיב [שמות לה] "את בגדי השרד לשרת בקדש"

אלמלא בגדי כהונה, שעל ידם מקריבים את הקרבנות — לא נשתייר משונאייהן של ישראל [בלשון סגי נהור] שריד ופליט.